

Pirmas skyrius

– Nusiaukit sportbačius! – šūktelėjo mama, Darsei ir Vilui įbėgus pro duris.

– Atsiprašau, – Darsė nusispyrė batų ir palaikė Vilą už rankos, kad ir šis galėtų padaryti tą patį. Vasaros atostogos ką tik prasidėjo, bet lauke dar buvo šaltoka. – Sode labai šlapia, o prie futbolo vartų – tikras purvynas...

– Oi, matau! Vilas atrodo taip, tarsi būtų tam purvyne išsivoliojęs.

– Aš buvau vartininkas! – džiugiai pranešė jis.

Į virtuvę įėjo tėtis ir įsispoksojo į vaikus.

– Oho, kas judviem nutiko?

– Žaidėme futbolą, – susiraukė Darsė. – Kaip anksti tu grįžai namo!

– Todėl ir pašaukiau jus į vidų, – tarė mama. Darsė pamanė, jog mamos veide tarsi parašyta, kad ji slepia kažką svarbaus. – Eikit persirengti. Vilai, tau reikėtų nusiprausti. Mes tuoj trauksim į labai smagią išvyką, bet tegu tai kol kas lieka paslaptis.

– Aš grįžau tam, kad galėčiau vykti kartu, – paaiškino tėtis. – Gaila, kad negalėjau parsirasti dar anksčiau, būčiau mielai kartu su jumis pažaidęs futbolą. Juk esu beveik toks pat geras vartininkas kaip Vilas!

– Niekas nesaugo vartų geriau už mane, – pasipūtęs pareiškė Vilas. – Sulaikiau beveik visus Darsės spyrius.

Vilui už nugaros Darsė išsiviepė taip parodydama, kad nieko panašaus nebuvo, ir mama nusišypsojo. Vis dėl-

to Vilas tikrai puikus šešiametis var-
tininkas. Be to, jis aukštas – nedaug
žemesnis už Darsę, kuri buvo trejais
metais vyresnė.

– Darse, eik persirengti, – liepė
mama. – Bet nesirūpink, puoštis nereiki-
kia. Puikiai tiks šortai ir marškinėliai.

– Nagi, Vilai, eime, įjungsiu tau
dušą, – paragino tėtis.

Darsė girdėjo, kaip Vilas klausinėja
tėtį jiems lipant laiptais:

– O kur mes važiuosim? Ar gau-
sim picos? Ar galiu apsirengti kaip
Betmenas?

Darsei irgi buvo smalsu. Anksčiau
per vasaros atostogas jie irgi kartais
netikėtai kur nors išvykdavo – sma-
giausia buvo išvyka į paplūdimį, nes
ten jie valgė keptą žuvį su bulvytėmis.

Tačiau anuomet visa šeima išvažiuo-
davo iš ryto visai dienai, o ne popietei.

Ji nuskubėjo į savo kambarį persi-
rengti purvinų sportinių kelnių ir fut-
bolo marškinėlių. Gerai, kad mama iš
ryto supynė jai plaukus į kasytes, to-
dėl net ir po futbolo jie atrodė paken-
čiamai. Liko tik iškrapštyti iš panagių
purvą.

Vilas netrukus irgi nulipo laiptais
visas švarutis ir dar truputį šlapias.

– O kur mes važiuosim? – jis vis
klausinėjo mamos ir tėčio, kol šie nu-
varė juos į mašiną.

– Ša, – sušnibždėjo Darsė. – Tai stai-
gmena. Bus smagu. Negadink visko.

– Bet aš noriu *žinoti*, – piktai bur-
bėjo jos mažasis broliukas. – Man
nepatinka staigmenos.

– Po penkių minučių, – vairuodamas pažadėjo tėtis.

Darsė ir Vilas susidomėję dairėsi pro langus, mėgindami atspėti, kur jie važiuoja. Darsė pagalvojo, kad jie visai netoli nuo Emos namų. Bet po kelių minučių tėtis sustojo prie plataus žemo pastato.

Darsė perskaitė iškabą lauke: „Gyvūnų prieglauda“. Ji atsisegė saugos diržą ir pašokusi stvėrė tėčiui už peties.

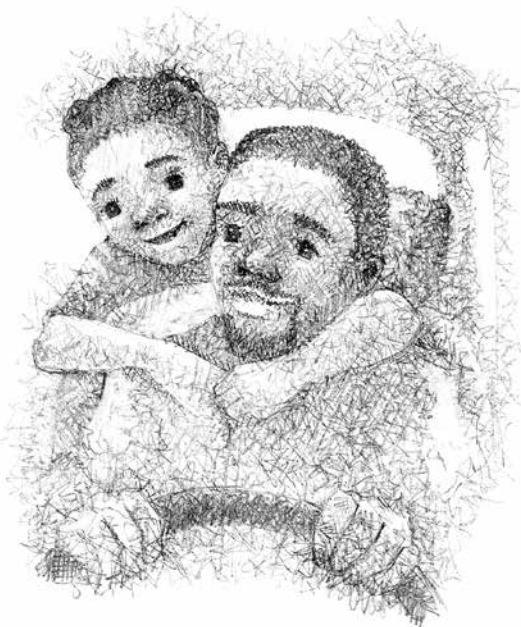
– Ar mes... tu manai, kad... ar mes tikrai... – Darsė užsikirto ir nurijo seiles. – Ar mes pasiimsim kačiuką?

– Kačiuką! – spygtelėjo Vilas.

Darsė jau metų metus stengėsi įtikinti tėvus pasiimti augintinį. Tik pati negalėjo apsispręsti, tai turėtų būti šuo ar katė.

Ema turėjo šunį ir nuolat pasakodavo Darsei apie visas jo iškrėstas šunybes. Basteris sugraužė dvi Emos pietų dėžutes (ne maistą, o pačias dėžutes!) ir jos mėgstamiausias šlepetes. Žinoma, Ema vis tiek beprotiškai jį mylėjo, bet su Basteriu buvo vienas vargas.

Darsės ir Vilo močiutė dievino kates ir laikė dvi, jos buvo tikros gražuolės. Kartais, kai jie nueidavo aplankyti močiutės, Darsei labai pasisekdavo ir Pepė su Dūme įsitaisydavo jai ant kelių. Darsei taip patikdavo, kai jos gulėdavo jai ant kelių ir leisdavosi glostomos. Būtų tiesiog nuostabu turėti savo katę ir nuolat ja rūpintis. Kas žino, galbūt jų katė netgi pamėgtų miegoti ant Darsės lovos.

Mamai
irgi patiko
katės, bet
tėtis ne itin
jomis ža-
vėjosi – jis
sakydavo,
kad su tom
plėšrūnėm bus
daug vargo.

– Maniau, kad nenori katės! – Dar-
sė apšivijo rankomis tėčiui kaklą.

– Na, šiaip ar taip, mama dažniau
būna namie, – tarė tėtis. – Vadinasi,
jai teks daugiau darbo, todėl ji ir tu-
rėtų nuspręsti.

Tėčio teisybė, pagalvojo Darsė. Ma-
ma dirbo iš namų ir po laiptais buvo
įsirengusi mažiuką darbo kabinetą.

– Bet mes būtinai padėsime, – tvirtai pažadėjo Darsė. – Galėsime ją šerti. O aš susiurbsiu jos plaukus. – Mat tėtis itin nerimavo, kad kilimai bus aplipę kačių plaukais. – Man patinka siurbti, – Darsė patikino tėtį.

– Gal *jau* galime eiti pažiūrėti kačiųko? – maldavo Vilas. Tėtis nusijuokė ir atidarė mašinos duris.

– Eime!

– Susitarėme, kad ateisime apžiūrėti kačiųkų vados, – paaiškino mama, visiems įėjus į prieglaudą. – Jų visas ketvertas ir jie jau tokio amžiaus, kad galėtų persikelti į naujus namus. Kai anąsyk lankėte močiutę, pas mus į svečius atėjo prieglaudos savanorė įvertinti, ar mūsų namai tinka katei, – pavyzdžiui, ar nesame per arti

kokios pavojingos gatvės. Vakar man paskambino ir pranešė, kad tikrai galime auginti kačiuką! Bet... Jie sakė, kad kačiukus atiduoda tik toms šeimoms, kurių vaikai jau tiek suaugę, kad nekvailioja su šunimis ar katėmis, – mama rimtai pažvelgė į Darsę ir Vilą. – Todėl turite prieglaudos darbuotojams parodyti, kokie suaugę ir protingi esate. Jokių peštynių!

Vilas išpūtė akis ir rimtai linktelėjo.

– Mes elgsimės gražiai, – pažadėjo Darsė.

Kartą jie susipešė pas močiutę, nes Vilas nesiliovė jos kutenės. Ji labai supyko ir ėmė šaukti, o Pepė pabėgo slėptis po močiutės lova. Atrodė, kad praėjo visa amžinybė, kol ji ryžosi iš-

lįsti lauk, todėl Darsė pasijuto labai prasikaltusi. Kartais ji nesusilaikydavo nepasiginčijusi su Vilu, bet tikrai nenorėjo išgąsdinti kačiuko.

– Sveiki, aš Liusė Adams, – mama nusišypsojo moteriai prie informacijos stalo. – Atėjome apžiūrėti kačiukų.

– Sveiki! Laukėme jūsų. Truputį luktelėkit, tuoj ateis Džesis, vienas iš mūsų darbuotojų. Jis nuves jus į kambarį, kur susipažinsite su mažyliais, kad būtų lengviau išsirinkti.

Išsirinkti! Darsė apsižvalgė aplinkui – sienos buvo nukabintos kačių ir šunų nuotraukomis. Visi jie buvo tokie gražučiai ir taip viltingai žiūrėjo, tarsi maldaudami, kad pasiimtum namo būtent juos.

Kaipgi šeimai išsirinkti savo kačiuką?

Netrukus atėjo jaunas vaikinąs žaliu vilnoniu megztiniu su prieglaudos ženkliuku.

– Labas! Ar atėjote čia susipažinti su kačiukais? – jis išsišiepė Darsei ir Vilui.

– Taip! – mama suspaudė Darsės ranką. – Labai džiaugiamės.

– Puiku. Jie laukia jūsų susitikimų kambarėlyje, štai ten. – Džesis palydėjo juos koridoriumi, kurio sienos irgi buvo papuoštos nuostabiomis nuotraukomis, ir atidarė duris. – Viskas gerai, jie uždaryti, – paaiškino jis, pastebėjęs, kaip neramiai pažvelgė tėtis. – Jie tikrai niekur nepaspruks.

– Ak, pažiūrėkit... – įėjusi švelniai pasakė mama. – Argi jie ne meilučiai, Darse?